

Vi er nu nået gennem vor rundtur i New Zealand og har lige afleveret bilen her i Christchurch. I morgen tidlig flyver vi videre til Australien for at besøge nevø Ove og Max.

Mens Anja er i bad, sidder jeg og reflekterer lidt over de seneste tre uger. Jeg har en lidt uvant fornemmelse; at være her på den anden side af jordkloden, men uden at jeg på noget tidspunkt egentlig har følt noget særligt.

Vi har da været heldige at se de sjældne guløjede små pingviner stolpre rundt, de store brunhårede sæler lege, albatrosser svæve over hvide fyrtårn, søløver bruge halen til at dække sig med sand på stranden, vi har travet mange af de steder, hvor Ringenes Herre og Hobitten-filmene er optaget, har set store gletsjere spejle sig i azurblå søer, drukket af de kilderne vandløb og kun mødt venlighed overalt.

Alt er forløbet godt og som forventet, men som Anja sagde det: Der mangler lige det der X-Factor, det uventede, det ekstraordinære, som vi i rigeligt mål plejer at opleve på vore mere eksotiske rejsemål.

Men faktisk har de seneste dage været ganske interessante, idet vi her har bevæget os gennem områder, hvor vi møder de traditionelle kiwi'er, som newzealænderne kalder sig. Her er ingen campingvogne på vejene, men landmænd i deres biler med åbent lad, hvor hunden står og kommenterer udsigten ved siden af motorsaven og værktøjskassen. Her er sneen på gletsjerne erstattet af så store mængder af får på bakkeskråningerne, at effekten er lige så dramatisk. Her er små stille præriebyer med nedlagte møllerier, men med frivillige, der hjælper med at holde byens blomsterbede fri for ukrudt, og som med bl.a. stort frivilligt lokalt engagement langt fra har overgivet sig til spøgelsesby-skæbnen.

Vi besøgte en sådan by, Waimate, med 3000 indbyggere en formiddag. Ved det store klokketårn i centrum ligger den lokale forvaltning, hvor de frivillige pensionister bl.a. holder orden i bedene - og meget gerne vil snakke. Ved siden af er en mægtig skovhugger med flækøkse støbt i bronze til minde om de første indvandrere, der grundlagde byen for godt 150 år siden. Længere nede i byparken er en statue på en høj piedestal, i taknemmelig erindring om en tidligere læge i byen. Her er også en række store egetræer plantet af forskellige notabiliteter i 1911. Efter vor frokost, som vi indtog i parken, gik jeg ind i en af de to toiletbygninger: Tryk på den røde knap, og døren lukkede samtidig med at blide strofer af Chopin strømmede ud af en højttaler - og et tryk på den grønne knap åbnede døren, samtidig med at der blev skyllet ud.

En flot gammel bygning fra ca. 1910 var dengang langt forud for sin tid, for ifølge billederne var det et indkøbscenter. Senere blev den til teater, indtil en brand for en snes år siden satte en stopper for det. Nu er der tegninger og planer om en genopliven, åbenbart til en slags kulturhus. Lokale sponsorer og frivillige lader til at stå bag ved noget, der forekommer mig at minde om Bjerringbro Biografs struktur. Det flotte gamle posthus drives netop sådan ved hjælp af frivillige som turistinformation med mere og med salg af lokale produkter bl.a af strikket merino-uld. Byens handelsliv er præget af 6-7 genbrugsforretninger, men der er også en halv snes cafe'er og grillbarer på den lange, brede hovedgade, samt et udvalg af andre forretninger - kun i sidegaderne er der tomme butiksvinduer.

På vej ud af byen kørte vi indenfor hos en landmand for at høre lidt om driften. Han var oppe i årene og dyrkede nu mest korn, byg og hvede, som han solgte til nogle store kvægfarmere i området. Desuden fedede han lam og kalve op. Markerne blev her kunstvandet, som vi ser det næsten overalt, for det er vigtigt at holde liv i græsset, da dyrerne går ude hele året. Stalde findes sjældent, og på de moderne gårde går køerne selv ind og bliver malket, med frekvens og foder styret af en lille computer, som de har om halsen. Man var interesseret i Ukraine-konflikten, da den har medført stigende konkurrence på de asiatiske markeder, og dermed faldende priser for de lokale varer.

Der skal lyde en salut for DOC, der administrerer landets naturarealer. Der er mindst steder for områdets første frugtavler, hvor der refterer lidt af husets sokkel og et par forkrøblede blommetræer, eller for en mark, hvor der for 150 år siden stod et slag mellem "Kronen", altså den engelske konges tropper, og de lokale maorier, og naturligvis ved de store nationalparker, reservater for pingviner, sæler og søløver etc. Overalt har de formået at lave et større eller mindre antal interessante og i høj grad mere eller mindre udfordrende vandreruter, ofte udstyret med flotte og informative tavler med billeder og tekst, der frister til at opleve mere. Jeg har tidligere nævnt de skønne naturcampingpladser, som vi foretrækker - dog har der i sommer været totalforbud mod åben ild, så det er slet ikke blevet til hygge ved lejrålet. Og noget som jeg personligt sætter stor pris på, så er der overalt, og virkelig overalt, i de mindste byer, ved hvert eneste seværdighed, pæne toiletter, velholdte, altid gratis.

Vi har gennem mange år haft tradition for, at Anja får en godnathistorie. Somme tider dog om eftermiddagen, da det ellers kan ske, at det er mig, der falder i søvn. Vi fortsætter på denne tur med Peder Mosts oplevelser - hvor han var på vej mod New Zealand for at genfinde den vistnok uddøde Moa-fugl, men hvor han ender som Kong Peder over en Sydhavsø. Vi er nu fortsat med et mere litterært værk, nemlig Graham Greenes fortælling om Tante Augusta og hendes æhh..nevø, Henry - den er bestemt ikke mindre begivenhedsfuld.

Og det er nu tid til dagens afsnit, da vi skal af sted i morgen tidlig kl. 05 - så mange hilsner fra

Anja og Søren - på vej mod nye oplevelser